

Sygn. akt **XI Ka 206/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jaroszyński

Protokolant: Wioleta Zawadzka

przy udziale prokuratora Agaty Wilczopolskiej

po rozpoznaniu dnia 30 czerwca 2020 r.

sprawy **K. L.** urodzonej (...) w L., córki C. i E. z domu R.,

oskarżonej z art. 157 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 13 grudnia 2019 roku sygn. akt II K 931/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonej K. L. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. T. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 206/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 13 grudnia 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 931/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. L.	Niekaralność oskarżonej.	zapytanie o udzielenie informacji KRK	o z 240
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	zapytanie o udzielenie informacji z KRK	Informacja wydana przez punkt informacyjny Krajowego Rejestru Karnego w L..

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku. Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1. Zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.		

Zarzut jest niezasadny, bowiem podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz prawdziwe ustalenia faktyczne. Ocena dowodów, wbrew twierdzeniom apelującego, przeprowadzona została wszechstronnie, wnikliwie oraz zgodnie z art. 7 k.p.k. Nie można zatem określić jej mianem dowolnej, wybiórczej, jednostronnej, czy też niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy, doświadczenia życiowego. Sąd I instancji badał oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej.

Podstawę orzeczenia Sądu Rejonowego zgodnie z art. 410 k.p.k., stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Natomiast, jego pisemne motywy odpowiadają wszystkim wymogom wynikającym z art. 424 k.p.k. Sąd I instancji dokonał analizy poszczególnych dowodów, wskazał również, które z nich i w jakim zakresie legły u podstaw ustaleń faktycznych. Argumentacja zawarta w tymże uzasadnieniu, jako logiczna i przekonująca zasługuje na aprobatę.

Odnosząc się natomiast bardziej szczegółowo do zarzutów pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego należy wskazać, iż nie jest prawdą jakoby Sąd Rejonowy nieprawidłowo ocenił zeznania M. T., bowiem zasadnie uznał je za rażąco sprzeczne zarówno wewnątrz, jak też z innymi zebranymi w sprawie dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne. Wszak początkowo pokrzywdzony zeznał, iż został uderzony w lewe

ucho, a następnie relacjonując przebieg zdarzenia kilkakrotnie twierdził, że było to ucho prawe. To samo dotyczyło opisywania przez niego sposobu owego uderzenia dokonanego przez oskarżoną. Gdzie według niego miała ona uderzyć pięścią, jednakże twierdził on również, że nie wie, czy była to pięść, czy otwarta dłoń. Sprzeczne wewnętrznie były również podawane przez niego powody, które skłoniły go do wizyty lekarskiej. Nie sposób również uznać – jakby tego chciał apelujący - za tożsame pojęcia: skrzep w uchu - krwotok z ucha, szum w głowie - zawroty głowy, którymi to operował naprzemiennie oskarżyciel posiłkowy.

Niekwestionowana i rzeczywiście uznana za obiektywną została dokumentacja medyczna ze Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w K. wydana w dniu 1 lipca 2018 roku, z której wynika, iż u pokrzywdzonego rozpoznano – ubytek błony bębenkowej, perforację pourazową błony bębenkowej ucha lewego w przednich kwadrantach (k. 7 - 9), jednakże stwierdzić należy, że pozostaje ona bez wpływu na prawidłowo poczynioną ocenę zeznań M. T., jak również na kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonej. Podobnie rzecz się ma do opinii biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w L. z dnia 17 października 2019 roku (k. 181 – 187), z której rzeczywiście wynika, że perforacja błony bębenkowej najczęściej jest pochodzenia urazowego i, że mogła powstać w sposób podany przez M. T., to jest w wyniku silnego uderzenia otwartą ręką w okolice lewego ucha. Jednakże jednocześnie podkreślono, iż na skutek uderzenia

pokrzywdzonego w policzek (co prawidłowo ustalił sąd meriti), nie mogło dojść do perforacji błony bębenkowej. Biegli stwierdzili nadto, że niedosłuch obu uszu rozwijał się u opiniowanego w dłuższym czasie, a zatem istniał jeszcze przed zdarzeniem, którego dotyczy postępowanie. Niedosłuch lewego ucha ma charakter typu odbiorczego, co oznacza, że jego przyczyną nie mogła być perforacja błony bębenkowej.

Natomiast co do zarzutu oznaczonego w apelacji jako A.b) to wskazać należy, że z art. 167 k.p.k. wynika, iż dowody przeprowadza się na wniosek strony lub z urzędu. Skoro więc Sąd Rejonowy nie stwierdził konieczności powzięcia dodatkowych wiadomości specjalnych z zakresu laryngologii i otolaryngologii, to nic nie stało na przeszkodzie, aby wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego zgłosił pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Sąd meriti dokonał prawidłowej, zgodnej z przepisami kodeksu postępowania karnego oceny wyjaśnień oskarżonej oraz świadków A. M., A. L. oraz S. S. i na ich podstawie ustalił, że to M. T. zaczął wyzywać słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe S. S. oraz K. L. – (czemu w żadnej mierze nie przeczą zeznania A. M., na co wskazuje apelujący) oraz, że oskarżona uderzyła raz otwartą prawą dłonią w lewy policzek pokrzywdzonego, nie powodując widocznych obrażeń. Słusznie uznał, iż zeznania powyższych świadków są wzajemnie spójne oraz zgodne z innymi dowodami. Nadto szczere, a A. M. dodatkowo – obiektywne, bowiem zna on osobiście zarówno

A. L. (brata oskarżonej), jak również M. T.. Ponadto zeznania owych osób dotyczyły zdarzeń osobiście przez nich zaobserwowanych. Z owymi zeznaniami spójne pozostaje również nagranie zarejestrowane na telefonie S. S.. Co prawda Sąd Rejonowy zauważa, że odzwierciedla ono przebieg zajścia już po jego zaistnieniu, ale jednocześnie trafnie stwierdza, że zarejestrowane wypowiedzi wprost się do niego odnoszą.

Nie jest prawdą, jakoby sąd meriti nie uwzględnił części zeznań funkcjonariuszy policji, którym uczestnicy zdarzenia opisywali jego przebieg tuż po jego zaistnieniu. Wszak wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, iż zeznania J. K. oraz M. J. pozostają spójne wzajemnie ze sobą, z innymi uznanymi za wiarygodne dowodami oraz obiektywne. Nadto, dotyczą jedynie faktów osobiście znanych, bądź zrelacjonowanych przez osoby będące na miejscu interwencji.

2. Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie: art. 46 § 1 k.k. oraz art. 217 § 2 k.k.

Prawidłowo uznał sąd meriti, że zachowanie oskarżonej polegało na uderzeniu pokrzywdzonego otwartą dłonią w lewy policzek, czym nie spowodowała u niego uszkodzenia ciała, a zatem skutkowało ono naruszeniem nietykalności cielesnej, bowiem stwierdzona u pokrzywdzonego perforacja błony bębenkowej kwalifikowana z art. 157 § 1 k.k., nie mogła powstać na skutek uderzenia w policzek otwartą dłonią.

Słusznie sąd I instancji odstąpił od wymierzenia K. L. kary, bowiem jej czyn wywołany został wyzywającym zachowaniem, będącego pod wpływem alkoholu,

pokrzywdzonego. Skierował on wobec oskarżonej słowa obraźliwe, wulgarne, godzące w jej godność osobistą. Zatem, jej zachowanie było bezpośrednią reakcją na jego postawę. Sąd miał tu również na względzie młody wiek K. L. oraz okoliczność, iż nie miała ona do tej pory żadnych konfliktów z prawem, a zdarzenie miało charakter incydentalny.

Trafny jest natomiast zarzut obrazy art. 46 § 1 k.k. Sąd Rejonowy błędnie uznał, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do orzeczenia obowiązku zadośćuczynienia za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę. Sąd I instancji powinien był bowiem, wobec wydania wyroku skazującego (a takim jest wyrok, w którym odstąpiono od wymierzenia kary), orzec stosowne zadośćuczynienie, skoro wniosek w tym przedmiocie został przez oskarżyciela posiłkowego skutecznie złożony.

Wnioski

Wnioski zawarte w apelacji dotyczące zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej oraz wymierzenia jej kary grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych, ewentualnie wymierzenia K. L. za przypisany jej czyn z art. 217 § 1 k.k. kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 złotych oraz orzeczenia na rzecz oskarżyciela posiłkowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 5 000 złotych.

zasadny
częściowo zasadne
niezasadne

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski o zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej oraz o wymierzenie jej kary grzywny są niezasadne w świetle dowodów prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy, świadczących o popełnieniu przez K. L. czynu z art. 217 § 1 k.k. oraz wobec przyjęcia, iż jej zachowanie wywołane było wyzywającym zachowaniem pokrzywdzonego. Częściowo zasadny pozostaje natomiast wniosek o orzeczenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w związku z czym Sąd Okręgowy dokonał stosownej zmiany odpowiednio miarkując jego wysokość.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Punkty od I do IV Wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 13 grudnia 2019 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II K 931/18 utrzymane w mocy.	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu I instancji zawarte w I – IV punktach wyroku jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonej apelacji – częściowo zasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego zmieniony w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 200 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę.	
Związłe o powodach zmiany	
Zgodnie z twierdzeniem apelującego, Sąd Rejonowy błędnie uznał, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do orzeczenia obowiązku zadośćuczynienia za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę. Wobec skazania, należało uwzględnić wniosek oskarżyciela posiłkowego w tym przedmiocie.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	- # art. 439 k.p.k.
Związłe o powodach uchylecia	
-	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

III.	Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.
------	--

7. PODPISy
Mariusz Jaroszyński

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 13 grudnia 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 931/18		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana